

Den 33.

Všichni na ulici rádi potkáváme své známé, i když se s nimi obvykle jen pozdravíme. Stejně tak nás těší setkání s cizím člověkem, který zrovna dělá totéž co my. A čím méně je takové setkání pravděpodobné, tím větší z něj máme radost. Jako by nám připomínalo, že svět není tak děsivě ohromný, jak jsme si mysleli. Díky každé takové náhodě si vždy můžeme připadat zase o trochu méně ztracení.

Člověk, který dnes již zborcený chrám vybudoval, možná nebyl talentovaným architektem, ale rozhodně měl romantickou duši. Hned po probuzení mě totiž naprosto uchvátil výhled do údolí. Jak krásně může ráno působit země, která se vás jen o pár hodin později pokusí zabít vedrem! Když hodíte žábu do hrnce s horkou vodou, nepřilíš překvapivě vyskočí. Ovšem když ji dáte do hrnce se studenou vodou, kterou postupně zahříváte, žába v něm zůstane tak dlouho, až se uvaří. A stejnou strategii používá Izrael. Nepochybuji o tom, že Abrahám se tu se svým lidem usadil brzy ráno a odpoledne už toho hořce litoval. Ještě v hamace jsem si dopřál vyvážené snídaně složené z tuňáka, cibule a chleba. Výhled jako z terasy pětihvězdičkového hotelu ale nijak neovlivnil kulturu mého stolování a hamaku i spacák se mi podařilo polít olejem z konzervy.

Už po pár minutách cesty mě čekala zásadní zrada. Zjevila se přede mnou velká brána do národního parku, k níž mě nekompromisně vedly značky Ježíšovy stezky. Ztrestat kus vyprahlé země za její krásu tím, že ji oplotíte ostnatým drátem a budete vybírat peníze za vstup, mi jako spořivému člověku přijde nejen amorální, ale především absurdní. Skaliska a poušť žádné peníze

na údržbu nepotřebují, což ovšem neplatí o oplocení a ochrance. Návštěvníci tak platí především za to, aby park vůbec mohl být oplocen a měl od nich kdo vybírat vstup. Ale určitě v tom bude i něco jiného. Myslím, že zrovna Izraelci, kterým se během pár desetiletí navzdory válce podařilo doslova z pouště vydupat vzkvétající hospodářství, dobře vědí, co je ekonomické. Trýznivému procesu placení vstupného jsem se tak vydal podřídit – ovšem jen abych zjistil, že vrátnice je prázdná. Co naplat, byl to jasný pokyn osudu. Sleva si vás prostě občas najde sama, stačí si pro ni podlézt pod ostnatým drátem. Pokud byla tato kniha přeložena do hebrejštiny a dostala se do povolaných rukou, zašlete mi laskavě fakturu na adresu ladislav.zibura@gmail.com. Vše uhradím, ten výhled za to fakt stál. Pode mnou se rozprostíralo blankytné modré Galilejské jezero a já přemýšlel nad tím, čím se asi živí lidé z četných vesnic na jeho březích. Snad se i dnes každé ráno na svých starých lodích vydávají lovit ryby. V podobně malebných koutech světa se to občas stává. Zrovna jsem se chystal sestoupat po útesu dolů a vyrazit k jezeru, když ke mně přišla trojice turistů. „Platil jsi vstupné?“ zeptali se bez okolků. Přirozeně mě napadlo, zda se nejedná o strážce parku, výběrčí výpalného nebo jak tady těm lidem říkají. Skupina dvou postarších mužů a jedné obtloustlé ženy ve mně ale budila zvláštní dojem klidu. Plány na útěk jsem proto opustil a přiznal, že ve věci vstupného nemám čisté svědomí. „To my taky ne,“ zasmála se žena. Tato drobná rošťárna nás sblížila stejně jako skutečnost, že jsme překonali plot na stejném místě. Chvíli se mnou pohovořili, a když jsem odpřisáhl, že si s Jeruzalémem nedělám legraci, popřáli mi šťastnou cestu. Pak jsme se společně ještě vyfotili. Pokud tato kniha byla přiložena do hebrejštiny... rád vám výměnou za odpuštění vstupného poskytnu své svědectví i fotografii zlodějů.

Při sestupu z útesu jsem narazil na čtveřici zbídačených mužů, kteří byli na dlouhé cestě po Izraelské národní stezce. Přestože na cestu vyrazili teprve před pár dny, pohled na ně byl